

[Stetter.]

fund. Kun en større opsparing kan lette renteniveauet. Det er nødvendigt at bremse op for inflationen, og det er nødvendigt, at staten går i spidsen med besparelser. Vi kan anstændigvis ikke opfordre befolkningen til at spare op kontant, hvis regering og folketingsflertal fører en inflationsskabende politik.

For det tredje: Regeringen bør fremlægge rammerne for besparelser, privat opsparing og skattelettelse for arbejdsmarkedets parter og dermed sikre dem mulighed for at forhandle sig frem til en nulløsning. Eventuelle forbedringer i realindkomsten gives over skattelettelsen. Det er en liberal, en frivillig indkomstpøolitik, om man vil. Den konservative gruppe tror ikke på en obligatorisk. Vi har set, at det udelukkende rammer alle lønmodtagergrupper uden for LO-området, og vi har set, at det rammer erhvervslivet med restriktioner og sanktioner, som baster og binder erhvervslivet.

For det fjerde: Udbygningen af arbejdspladser lettes gennem afvikling af en række restriktioner og gennem forbedringer ved skattemæssig frem- og tilbageførelse af underskud, kursgarantisikring for udlandslån m. v. Jeg får ikke tid til at gå nærmere ind på disse forhold.

Til afslutning på mit indlæg vil jeg henviser til nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers udtalelser på Realkreditrådets årsmøde den 30. april. Hoffmeyer sagde bl. a., at Nationalbanken klart har befundet sig i et overordentlig ubehageligt dilemma i denne periode, fordi hensynet til valutaudviklingen tilsagde at undlade at købe obligationer, medens hensynet til en stabil renteutvikling tilsagde det modsatte. De sidste dages begivenheder på børsen viser, at Nationalbanken nu tager mest hensyn til valutaudviklingen og lader renten stige.

De eneste, der kan hjælpe Nationalbanken i dens dilemma med at opretholde den danske valuta, er regeringen og et folketingsflertal. Hvis ikke vi hjælper, men lader stå til, vil renten og inflationen stige til ubodelig skade for virksomheder og familier, der bygger, for pensionister og selvpensionister, der ser deres økonomiske forhold blive forringet fra dag til dag, og for os alle, for inflationen rammer alt og alle. Vi risikerer at havne i britiske tilstande. Regeringen

finansierer store dele af statens aktivitet ved træk på Nationalbanken. Seddelpressen ruller og ruller, og pengemængden forøges. Vi ved ikke, hvordan det kommer til at gå med statslåneene, det ser jo ikke alt for gunstigt ud. Jeg har bemærket, at det har været nødvendigt for banken at sætte renten i vejret for overhovedet at få disse obligationer afsat.

Regeringen foretager sig intet og agter tilsyneladende ikke at trække i arbejdstøjet. Derfor vil jeg slutte med den gamle talemåde, som siger, at enten må regeringen tærskes, eller også må regeringen gå af loen. Der er ikke andre muligheder.

Erling Olsen (S):

Ja, efter denne tale kunne man jo godt få lyst til at tærskes hr. Stetter, men jeg skal undlade at falde for fristelsen, fordi det ikke er den slags ting, vi har brug for lige for øjeblikket. Det, vi har brug for, er gode nerver og gode viljer, hvis vi både skal løse valutaproblemerne herhjemme og være med til det i hele den vestlige verden. Vi må først og fremmest ikke lade os bringe ud af fatning. Vi skal være besindige, det burde man dog kunne forstå i det konservative parti. Vi skal kunne se ud over dagen og vejen, og vi må fremfor alt ikke være egoistiske, vi skal kunne samarbejde både med andre lande og med hinanden. Ret beset skyldes jo mange af den vestlige verdens genvordigheder, at vores nerver blev lidt tyndslidte under oliekrisen.

Da araberne femdoblede oliepriserne, frygtede mange lande, at det ville tømme deres valutakasser og slå det internationale valutasystem i stykker, ganske enkelt fordi de internationale betalingsmidler ville hobe sig op hos oliesheikerne, der ikke ville ane, hvad de skulle bruge så mange penge til. Men det viste sig hurtigt, at denne angst var ubegrundet. Olielandene igangsatte vældige udviklingsprogrammer, som krævede import af varer fra den vestlige verden og teknisk-økonomisk rådgivning fra de højt udviklede industrilande, og det bragte nogle af pengene tilbage til den gamle verden igen.

Dertil kom, at også oliesheiker kunne lide at få renter af deres penge, så de gav sig til at låne en del af deres nyindtjente valuta ud, og endelig gav nogle af olielandene sig til at yde en ganske god u-landshjælp. Kort